

UNIAREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 150 Lei
Pe jumătate 75 Lei
Pe un sfert 40 Lei
In străinătate 400 Lei

Inscrisă la registrul publicațiilor periodice al Tribunalului
Țârnavă Mică sub Nr. 3—1938.

Proprietar: Mitropolia Română Unită din Blaș
Intemeietori: † Al. Lupeanu-Mellin și Iuliu Maior
Director, IULIU MAIOR Redactor, SEVER BARBU

ANUNȚURI ȘI RECLAME

conform regulamentului de aplicare
a tarifului comercial, categoria V

Crăciun îndoliat

Bucuria sfântă a Crăciunului coboară din nou pe pământul oamenilor. Satele și orașele răsună iarăși de cântece și colinzi. Răsună și acum în inimile noastre cântarea de vrajă din câmpul Vișlaimului: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăînvoire“, așa ca în noaptea minună, când îngerii suiau și coborau pe raze de argint, din cerul deschis să aducă lumii vestirea cea mare.

Indoliați și inviforați de durere ne-a fost dat însă să prăznuim acest Crăciun. Bucuriile lui ne-au venit înmuiate în lacrimi și sânge.

„Mărire întru cele de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăînvoire“ cântau îngerii în noaptea sfântă când s'a născut lumii Mântuitor, dar azi pacea nu mai are loc pe pământ. Plăpândul împărat din ieslea Vișlaimului nu mai are loc între împărații încruntați și sângeroși ai acestei lumi. El vine în numele păcii și al dragostei, în numele dreptății dintre popoare, iar aceste au pierit de mult. Împărații și puternicii acestui veac împart dreptatea după alte rânduieli decât cele ale lui Dumnezeu. Dintre oameni s'a stins mila și dragostea, iar pacea a fost omorâtă în sânge.

„Pe pământ pace...“ și pământul se umple de vuiet asurzitor de război. Orașele se acopere de fum și cenușă. Truda și agoniseala unui veac este trecută prin foc și nimicire. Cer și zări însângerate se deschid oamenilor. Văzduhul roiește de pasări cu aripi de oțel, iar pământul clocote de furtuna războiului și a morții. Se trăiesc parcă vremurile de urgie și groază din cartea sfântă a Apocalipsului.

„Pe pământ pace“, iar oamenii se războiesc și seucid ca sălbătăciunile codrului. Zăpada curată a acestui Crăciun este înroșită de sângele celor uciși.

Lumina sfântă din cerul Vișlaimului se învăluie parcă în sânge, și lacrimi.

„Între oameni bunăînvoire“ și oamenii nu se mai pot suferi unul pe altul. Căminele sunt pustiite, frații sunt puși pe drumuri, alungați de lângă truda și dreptul lor. Între oameni înțelegere, și oamenii nu

se mai înțeleg; dragoste și ei se urăsc; milă și ei seucid.

Hristos împăratul păcii zadarnic mai bate azi la porțile omenești, cerând sălaş și ocrotire. Oamenii nu-l mai primesc. Rătăcește singur pe ulițele orașelor și sa-

pe cei oprți să se mai roage în limba și legea lor. Plângem în această noapte de vrajă și bucurii sfinte deasupra durerilor neamului nostru, lângă cei rămași fără adăposturi după cutremurile suferite, lângă cei sărăciți lipsiți și loviți de nenorociri.

În noaptea când vraja nopții din câmpul Vișlaimului coboară pe pământ, gândul și dorul sufletului nostru răzbate departe, trece granițe vremelnice și ascuș de baionete pe întreg cuprinsul pământului românesc, la toți aceia cari simt românește. Sufletul nostru prăznuiește minunia Crăciunului alături de ei.

„Mărire întru cele de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăînvoire“ să cântăm și noi azi împreună cu îngerii lui Dumnezeu și să ne rugăm: Doamne, întreg neamul românesc; Ți-se închină și Te mărește alături de cetele îngeresti; nu îndepărta mila Ta dela fața lui.

„Pace între oameni“, pace în lume, pace între popoare. Să înceteze odată nebunia sângelui și a uciderii. Coboară Doamne, pacea în lume, în sinul poporului românesc. Stinge dela el toată vrajba și pornirea de ură din inimi; fă-le să strălucească iarăși de dragostea și bunătatea îngerilor Țăi. Lumina sfântă ce învăluia staulul Vișlaimului, să lumineze azi și sufletele noastre.

Pr. Sever Barbu

telor, părăsit și uitat, ca odinioară Iosif și Maria pe ulițele Vișlaimului.

Sărbătoarea păcii și a dragostei vine în război și lacrimi. Bucuriile ei se împletesc cu durerea. Vioșia ei ne este cernită și însângerată.

Prăznuim azi Crăciunul în țară mai mică, sfășiați de toate părțile, despoiați de dreptul și de bunul nostru. Frații ne sunt puși pe drumuri, bătuți și schingiuiți, batjocoriți în ce au mai scump și mai sfânt.

În noaptea sfântă, când Mântuitorul coboară pe pământ noi plângem durerea noastră, durerile fraților noștri. Plângem deasupra mormintelor proaspete a celor uciși în Ardealul robit. Plângem pe cei sortiți să prăznuiască Crăciunul în altă,

O mare explozie la Lupeni. Vineria trecută, pe la amiază, s'a întâmplat o nenorocire în mina Ileana din Lupeni. Dela o scânteie s'a aprins gazul metan din mină, provocând o groaznică explozie. Întreagă galeria, unde lucrau peste 300 de mineri, a fost dărâmată. Încă în prima noapte după nenorocire au fost scoși de sub dărâmături trupurile a 48 mineri morți. Stăpânirea și conducătorii minei au luat îndată măsurile de lipsă pentru ajutorarea și eliberarea celor închiși în mină. După știrile venite mai în urmă au fost omorâți în această nenorocire 58 de mineri.

Dragoste față de aproapele, unde ești?

Trăim vremuri grele și urâte, vremuri păgânești, vremuri de mare bejenie. Nașterea lui Cristos omenirii de astăzi nu i-a fost de folos, ca și când nici nu s'ar fi întâmplat.

Căci, la dreptul vorbind, prin ce ne deosebim noi, creștinii de astăzi, de păgânii cei vechi?

Răsboaie purtau și ei, răsboaie purtăm și noi. Ei ucideau cu săgeți, cu săbii, cu sulje, cu pietri, cu foc și cu puștoasă. Noi ucidem cu puști, cu tunuri, cu mitraliere, cu avioane și cu foc făcut din tot felul de materii cari nu se pot stingea.

Pe prizonierii de războiu ei parte îi ucideau, parte îi făceau sclavi. Popoarele de astăzi nu i-ucid deodată ci rând pe rând, făcându-i și încartirându-i în case nesănătoase, așa că cel puțin 1/4 din ei se prăpădesc, iar pe cei rămași îi întrebunțează la tot felul de lucrări, ca pe niște robi.

Păgânii cei vechi treceau prin foc și sâmbie și pe locuitorii pașnici ai orașelor și satelor pe cari le cuprindeau, dupăcum era conducătorul oștirii de milos ori de crud. Păgânii de astăzi fac și ei la fel, ucizând pe locuitorii pașnici ai orașelor și satelor ori apoi închiuzându-i și robindu-i.

Prin ce ne deosebim deci noi creștinii de păgânii cei vechi?

Oare nu suntem tot atât de lipsiți de dragoste, plini de ură și de dispreț, plini de răutate și de dușmănie?

Ba, într-o privință, suntem mult mai răi. Că ei cel puțin nu-și ascundeau ura și răutatea, pe când noi dăm pe creștinii și pe marținoșii; dar suntem mai răi decât ei, pentru că ne mai asemănăm și fariseilor și cărturarilor.

Păgânii cei vechi aveau principiul: ochi pentru ochi și dinte pentru dinte. Păgânii de astăzi pe față țin cu Cristos și se laudă că sunt creștini, dar de fapt fac asemenea păgânii, scot ochiul și dintele dușmanului dacă și el a făcut așisderea.

Păgânii cei vechi erau de părerea; „Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrășmașul tău”. Păgânii moderni dau pe creștinul, de fapt însă poartă în inima lor o ură cu mult mai mare decât păgânii de pe vremuri.

Sunt deci mai răi creștinii de astăzi decât păgânii cei vechi?

Răspunsul cu hotărîre: da, mult mai răi, căci păgânii cei vechi cel puțin recunoșteau că erau păgâni și lucrau păgânește, pe când păgânii de astăzi sunt botezați și răscumparați cu scump sângele Domnului nostru Iisus Cristos, se laudă că sunt creștini, dar de fapt sunt păgâni și pe lângă aceasta, mai sunt și farisei.

Și cum au ajuns, creștinii de astăzi, la atîta răutate și fărădelege?

Așa că am fost și suntem creștini numai cu buzele și la părere, iar de fapt suntem ca și strămoșii noștri. Așa că nici nu învățăm, nici nu practicăm religia lui Cristos și învățăturile lui. Așa că desprețuim biserica și preoștii iar casa Domnului n'o cercetăm aproape de loc.

Cețiți, vă rog, de sfintele sărbători ale Crăciunului, următoarele cuvinte ale Domnului, dela Matei 5, 38—48, roșite în predica de pe munte:

„Ați auzit că s'a zis: ochi pentru ochi și dinte pentru dinte. Eu însă vă spun vouă, să nu stați împotriva celui rău; iar cui te lovește peste obrazul drept, întorcel și pe celălalt. Celui ce v'are să se judece cu tine și să-ți ia haina, lasă-l și cămașa. Și de te va sili cineva să mergi cu el o mie de pași, mergi cu el

două mii. Celui care cere dela tine, dă-i; și dela cel ce v'are să se împrumute dela tine, nu întoarce fața ta. Ați auzit că s'a zis: să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrășmașul tău. Iar eu vă zic vouă: iubiți pe vrășmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blastămă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cel ce vă vatămă și vă prigonesc, ca să fiți fiili Tatălui vostru celui din ceruri, că El face să răsară soarele peste răi și peste buni și trimite ploaie peste drepti și peste nedrepti. Căci, dacă iubiți pe cei ce vă iubesc, ce răscumplată puteți avea? Au nu fac și vameșii același lucru? Și dacă primiți cu dragoste pe frații voștri numai, ce lucru mare faceți? Au nu fac și păgânii același lucru? Fiți dar desăvârșiți, precum și Tatăl vostru cel din ceruri desăvârșit este.”

Ce ziceți, după toate acestea: am ori nu dreptate?

Părintele Iuliu

Știri bisericești

Corul maestrului Fr. Hubric în catedrala din Blaj. Duminică 15 Decembrie, la Duminică Strămoșilor, a cântat mai întâi în catedrala din Blaj corul maestrului Fr. Hubric. Acest cor, compus din cărturari dela Blaj, se numește corul „Iacob Mureșianu”, întru pomenirea marelui compozitor și profesor dela Blaj, și a cântat atât de frumos, încât lumea a rămas adânc încântată. Am dori să-l putem asculta cât mai des și să vină și la Blaj, cum mergea pe vremuri la Oradea, cât mai mulți inși, numai ca să asculte corul maestrului Fr. Hubric, fost profesor la academia Teologică din Oradea, iar acum refugiat la Blaj.

Sedința de Crăciun a teologilor din Blaj s'a ținut în seara de 17 Decembrie, în sala de gimnastică a liceului de băieți, fiind de față un public numeros și ales. Di Pădurean Ioan din anul IV a deschis sedința, corul condus de clericul Vasile Giurgea a cântat mai multe colozii, clericul Ulian Victor din anul III a citit o draguță schiță, clericii Pușcașiu Iosif și Radu G. au declamat câte o poezie. Mai mult a plăcut „colinda de față mare” a p. profesor I. Florea. Venitul curat s'a împărțit săracilor.

Foița „Unirii Poporului”

Grămpeie

Hoi, Lerui Ler...
Dintr'o margină de cer
Flutură potop de fulgi
Pe căciule și pe glugi,
Pe o stea cu clopoșel,
Pe un copil cu'n colăcel —
Glasuri albe de colind
La ferești de mărgărint —
Vicleim c'o luminiță
Trece galben pe-o uliță
Și în păcla tot mai deasă
Casă albă lângă casă
Stau de veghe, ca 'ntr'o lume
Dintr'un basm cu Crai — de vată;
Că 'ntr'o peșteră cu ger
Azi se naște Lerui Ler...

Hoi, Lerui Ler...
Lângă masă
Doi cumetri
Cu nădejtile uitate
Mai se lasă, mai se 'ndeamnă
Să mai bată câte-o carte.
Crai de roșu cere cartea.
Crai de bătă...
Crai de ghindă...
Firavă ca de 'ngropare
Se 'nfrică o colindă.

Inimă pustie, mama
Stă pe gânduri lângă vatră,
Pe copii îi fură somnul
Că-i durere mută'n casă
Moș-Ajun i-așteaptă'n tindă
Să adoarmă și să vie,
Să le pună'n pălărie
Nuci de-argint dela nănașă...

Hoi, Lerui Ler,
Din Sătmăr până'n Târnave
Și colinzile-s bolnave...

Hoi, Lerui Ler,
Moș-Ajun,
Ne sunt sufletele scrum,
Că prin temniți înghețate
Piere frate lângă frate,
Geme sub călcăiu de hun
Tot ce-aveam și noi mai bun
Și din Cluj la Năsăud
Numai tânguiri s'aud...

Hoi, Lerui Ler,
Moș-Ajun,
Ne vei fi cândva mai bun?
Vei aprinde înc'odată
Sus pe culmea 'nsângerată
Focurile 'n vălvătăi,
Să răscoale munți și văi,
Largurile să vuiască,
Oștile să ne pornească
Și'ntr'un iureș să străbată
Până'n pusta ungurească?!

Lerui Ler,
Cum te-am mai slăvi 'n colinzi,
Și în fumuri de tămăie
Pân' la cer,
Să ne rămăie
Pomenire
Pentru sfânta izbăvire
De atunci, până'n vecie...

Hoi, Lerui Ler,
In noi visele-s de ger —
Și nădejtile ne pier...

I. SALANȚIU

Măciuca baronului

de N. Lupu

(Continuare și fine)

Cineva bătu la ușă, iar bătrânul mai totați stinse lampa apoi răspuse:

— Cine-i? — Nici noaptea n'are omul odihnă de voi?

— Eu sunt, tată — se auzi glasul dela ușă.

— Noaptea nu primesc oaspeți — răspuse bătrânul. — Vino mâine, că acum vreau să dorm.

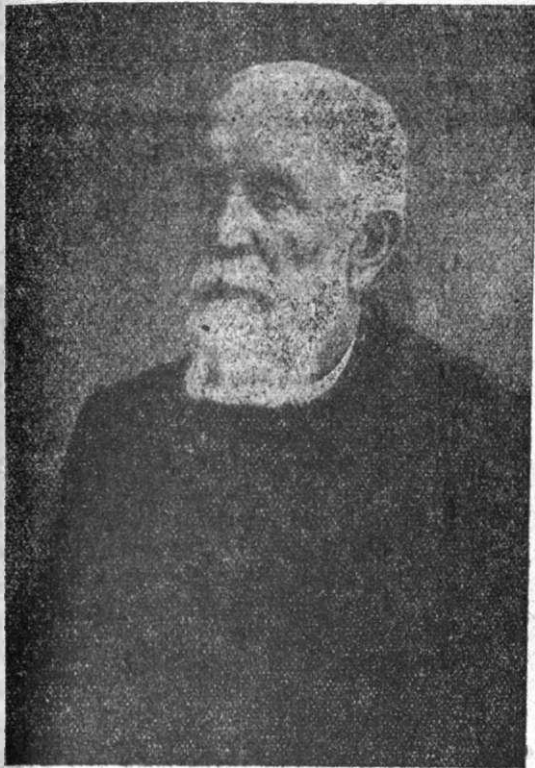
Dimineața bătrânul merse larăși la mânăstire, spunând egemenului cele totămpliate cu oșponajul de ascari.

— Bravo! — zise egemenul. — Acum e timpul.

† Ioan F. Negruțiu

Luni 16 Decembrie dimineața, la orele 4 în zori de zi, s'a stins din viață bătrânul director pensionar și colaborator vechiu al gazetei noastre, p. Ioan F. Negruțiu, în al 87-lea an al vieții, al 60-lea al preoției și în al 46-lea al văduviei sale.

Moșul Negruțiu a fost un om de seamă, un dascăl ales, un preot după inima lui Cristos și un harnic scriitor și îndrumător al poporului nostru:

În cei 48 de ani cât a fost profesor la liceu și director la Școala de învățători din Blaj, pe lângă îndrumarea cinstită a tinerimei școlare a mai scris și o mulțime de manuale școlare și de scrieri populare, apoi, vreme de 15 ani, a fost directorul și redactorul „Foaietei Școlastice”, pe care a condus-o cu multă dragoste și pricepere.

A întemeiat, împreună cu directorul acestei gazete, Internatul Școlii Normale de învățători din Blaj și a organizat Școala Normală de fete, înzestrându-o cu un mobilier în valoare de 400.000 Lei.

Ca om practic ce era, nu și-a uitat nici de ogor, fiind unul dinire cei mai de seamă plugari și grădinari ai Blajului.

Ca om de seamă și de inimă ce era, nu a fost mișcare culturală, la care el să nu ia parte și pe care să n'o îndrumeze și să nu o ajutare.

Gata ori când de jertfă, Moșul Negruțiu a fost poate cel mai bun om pe care l-am cunoscut vreodată. El nu putea trece pe lângă vreun om necăjit ca să nu-l ajute și nu se putea răbda să nu pună mâna pe carul, pe plugul ori pe grapa care nu mergea bine ori se opria în loc. Numai foștii lui elevi, oamenii saraci și necăjiți, dar și mai bine Dumnezeu, știe, câtă jertfă a făcut acest bun părinte al tuturor.

Cetățenii Blajului nu-l vor uita pe Moșul Negruțiu, care le diregea drumurile pe cheltuiala sa proprie și a fost atâția ani membru în Consiliul Comunal al orașului. Mai ales cei de după garduri vor vărsa lacrimi sincere când vor vedea că nu mai este cine să le diregă cărarea și să le facă bănci pe margine.

Cetitorii mai vechi ai acestei gazete își mai aduc aminte de povestirile lui despre sărbătoarea zilei de 3,15 Mai și de sfaturile sale gospodărești îscălite cu I. F. Negruțiu.

Drept recunoștință biserica noastră l-a distins protopop onorar și asessor consistorial, iar Țara cu „Răsplata Muncii pentru merite bisericesti cl. I.” „Coroana României” în grad de cavalier, „Răsplata muncii pentru merite în învățământ cl. I.” și Steaua României” în grau de ofițer.

Înmormântarea l-a făcut miercuri 18 Decembrie din catedrala din Blaj. 5 canonic, 2 preoți, 2 diaconi și 4 clerici festivași l-au prohodit și dus la groapă. Corul teologilor, de sub conducerea p. profesor I. Florea, l-a

cântat răspunzorii, iară p. prof. I. Florea și cântărețul Blăjan l-au cântat.

Predica l-a ținut-o p. canonic și director al acestei gazete Iuliu Maior, arătând vrednicile acestui dascăl al neamului. A mai vorbit p. director al Școlii Normale de învățători Dr. Coriolan Sucu în numele celor două școli normale, dl Victor Micu primpretor în numele Reuniunii Femellor Române Unite din Blaj și p. prof. Nicolae Comșa în numele „Astrel”. Corul a cântat apoi „Plâng și mă tânguesc” al lui Iacob Mureșanu, iar cortegiul a plecat, petrecut de elevii tuturor școlilor din Blaj spre cimitir.

În vecl pomenirea lui!

Viflaim

Înima creștinului se umple de simțăminte atât de gingașe și dulci, aducându-și aminte de acest orașel al Iudeii de oare când; căci de numele acesta este legată bucuria care s'a vestit odată oamenilor de cătră înger și se vestește tuturor creștinilor în fiecare an.

Pe timpul când s'a născut Mântuitorul lumii, Viflaimul era un orașel cu vreo 3—4 mil de locuitori. Era socotit între orașele cari cuprind peste o mie de locuitori, și pentru aceea profetul Michela (5, 2) a zis: „Și tu Viflaim Efrata, mic ești între „mille” lui Iuda; dar din tine va ieși povățitor poporul meu Israel, și leșirea lui, dintru început, din zilele veșniciei”...

Numele Viflaim, în limba veche evrească „Betlehem”, însemnează „Casa pâinii”, iar „Efrata”, se tâlcuește „rodnică”. Viflaimul și împrejurimile lui era ținutul cel mai rodnic din Iudea. Orașelul era așezat într-o vale frumoasă și bogată în sămănături de grâu și orz. În jurul orașelului se ridicau niște delușoare frumoase și acoperite cu vii, grădini cu maslini, smochini, portocali, meri, granați, curmali și alți pomi cari trăiesc prin țările calde. Pe câmp erau și păduri cu stejari, platani, chiparoși și

Știi ce să faci acum? Vom merge împreună la bancher, și îi vom cere vre-o trei mii de galbeni, numai până mâine. De seară vei merge acasă prefăcându-te ca și cum ai fi beat vin. Vei face vorbă când intri în castel, apoi vei aprinde lumina în odăița d-tale. Te vei uita cu grije la fereastră și la ușe, și vei încerca dacă e bine încuiată. Toate acestea le vei face cum le-ar face un om care e pe jumătate beat, și așa ca să poți fi bine văzut de cei dela fereastră, apoi să te așezi la masă începând să numeri galbenii dintr'o pungă, pe când în alte două vor fi hârbe și cioburi de oală și de sticlă. Să grijești însă, așa să te așezi la masă, ca să se poată vedea bine banii. Pungile toate trei să le pui mai întâi pe masă, apoi în cutia mesei, iar cea cu galbeni să o numeri de trei ori pe îndelete. Fă-te apoi că faci socoteli, și la urmă așează-te în pat, și fii sigur că de mâine înainte altcum vor merge afacerile d-tale.

Bătrânul așa a făcut, precum îi învățase egumenul. Îi râdea înima de bucurie, știind că va păcăli pe acela cari au vrut să-l batjocorească. Ajuns acasă, se fă u jumătate beat, murmurând în sine, așa ca să poată fi auzit:

— Aha. Acum nu-i nimeni aci. Ei au crezut că am ajuns de mila lor. Hmmm! Cine ar fi nebunul acela? Lasă. Bine că-i cunosc. Nu te mai încrede Giovanni în nimeni. În tine singur și în Dumnezeu să te încrezi. În oameni nu. Chiar și dacă sunt copiii tăi...

Heeei, Voga, voga, o pescator... Nel' mare e' tue tesor...

(Mână, mână, mâi pescare,
Că comoara ta e 'n mare...)

În odăiță făcu tocmai precum îi spusese egumenul, apoi cam după vreo două ceasuri de numărare, de cântat, de povestit cu umbrele, încule cu grije lădița mesei, punând chela sub perină.

Dimineața duse banii la bancher, mulțumindu-i pentru serviciu.

La bancă mai erau oameni și văzură, când baronul cel bătrân numărăse sutele de galbeni. Fata și ginerele încă văzură dela fereastră, cum a numărât și a socotit la galbeni vreo două ceasuri, iar bătrânul nu mai stetea acasă numai noaptea, iar peste zi era tot la mănăstire. Intrară gânduri în capul lor, și anume că bătrânul ar avea o grămadă de bani, pe cari vrea să-i lase la mănăstire, și să se despartă de fată și de ginere, cari nu-l cinstesc, nici nu-l omenesc cum ar trebui.

În seara următoare, întorcându-se acasă iarăși târziu, află pe ginere-so în odăița lui, citindu-și jurnalele și așteptându-l.

— Ce cauți în odaia mea, spionule? zise bătrânul prefăcându-se mănos.

— Nu sunt spion tată — răspuse acela. — Aș vrea să știu numai — și te rog să mă lertzi că am intrat în odaia d-tale ca să te aștept; — cu ce te-a supărat Matilda (așa se numea fata baronului), de acum de câteva zile nu mai stai pe acasă, ci te întorci tot numai noaptea târziu. Nici masa n'o mai lai la noi... — Să știți voi că eu nu sunt cănele vostru, și nici al nimănu. V'am dat averea, și nu

v'am spus că mai am, pentru că am vrut să vă încerc, cum vă veți purta cu mine. Am văzut că vă purtați ca și cu un cerșitor, pe care l-ați fi luat dela un cap de pod, și pentru aceea, ce mai am, las mănăstirei, și volu locul aici numai cât mai vreau, apoi voi intra în mănăstire, ori îmi voi cumpăra altă casă, în care să fim eu stăpân.

— Vai de mine, tată; că doară și aici d-ta ești stăpân, și ar fi rușine să ne părăsești. Ce ar zice baronii din jur când ar auzi? A fost o mică neînțelegere, și poate Matilda a fost nesocotită la vorbă. Iartă-o, tată. Iartă-o că doară e fata d-tale, trup din trupul d-tale..

— Iartă-mă tată, — zise și baroneasa intrând în odăiță și căzând în genunchi înaltea bătrânului!

Bătrânul nu zise nimic, ci pentru câteva minute o lăsă să stea în genunchi, apoi li zise:

— Scoală-te și pleacă de aici, femele fără minte și fără rușine. Pleacă de aci, nerecunoscătoare.

— Nu mă voi ridica de aici până când mă vei lerta — zise baroneasa.

— Nu te voi lerta până când mă voi convinge că ești sinceră — mai zise bătrânul. — Și acuma pleacăți amândoi și mă lăsați să mă culc. Sunt obosit. Volu vedea eu, ce vo'u mai face. Volu vedea cum vă veți purta.

Tinerii leșiră, iar bătrânul se așeză în pat mulțumind lui Dumnezeu că l-a îndrumat la înțeleptul egumen, care l-a învățat, cum să-și vindece fata și ginerele de boala nerecunoștinței.

fel de fel de tufe. Insemnate erau însă câmpurile roditoare, cari odinioară erau ale lui Boaz — despre care ne vorbește Biblia. Pe acolo adunase oareșand spice moabiteanca Rath. Pe acolo își păscuse oile David. Acolo se deprinse ei — după încercări îndelungate, — să dea cu praștia cu atâta destoinicie, încât putea lovi cu piatra paserea din zbor. Pe acolo — în timpul când s'a născut Mântuitorul — își pășteau turmele păstorii cari se învredniciră să audă cântarea Ingerilor: „Mărire întru cele de sus lui Dumnezeu, și pe pământ pace, între oameni bună învoire”, precum și știrea aceea mângâietoare: „Bucurie mare vă vestesc vouă, că s'a născut vouă „mântuitor” Hristos Domnul, în cetatea lui David”.

Pe când Iosif și Maria sjunseră în Viflaim, orașelul gemen de lume. Venise adecă de câteva zile o comisie din partea împăratului, ca să scrie toate averile, toate familiile, numărul membrilor fiecărei familii și toate venițele ce putea cineva să aibă după averea ori munca sa.

Numărătoarea se făcea pentru a se putea ști mai bine, câte impozite se pot arunca asupra locuitorilor, căci impozitele acelea erau multe și mari, și trebuiau scoase dela toți supușii Cesarului. Erau atât în bani, cât și în natură, ca grâu, vin, unidelemn, fructe, și alte produse de ale pământului, până și după gălile, lapte, brânză, lâna oilor și penele găștelor și ale rașelor.

Inscrierea aceea mergea lucră și cu anevole, căci „foi funduare” nu mai prea erau, căci pieriră multe în multele războaie ce avură Iudeii de purtat, în timpul de aproape o sută de ani, împotriva Sirilor, cari le arseră orașele și satele în atâtea rânduri. Totul se făcea mai mult prin mărturie și astfel mergeau lucrurile fără spor.

În oraș, locuințele mai de frunte erau ocupate de soldați, cari erau duși acolo pentru păstrarea ordinii, căci Iudeii cam știau ce-l așteaptă după numărătoarea aceea și nu prea voiau să meargă bucuroși. Ba se nășteau și

certe, și astfel soldații trebuiau să-i împace adeseori cu lovituri de vine de bou.

Prin casele cetățenilor începură puștii streini. Cel mai mulți locuiau prin corturi pe la marginea orașului, până să le vină rândul. Alții făceau focuri pe câmp și mai zgriburau în jurul lor, povestind despre neezarile lor de acum și despre vremurile de mărire de odinioară, pe vremea lui David și Solomon, când Israelii erau stăpâni în țara lor, ba încă și alte țări și popoare le erau supuse lor, dela marginea Egiptului, până la râurile Eufrat și Tigru.

Intr'o grădină a lui Iosif, era o peșteră, care la toată întâmplarea era mai călduroasă în timpul nopții decât cortul de pânză sub cerul liber. Dacă se făcea și puțin foc la lăuntrul peșterii, se putea trăi în ea mai multă vreme, cum de fapt a și trăit Iosif și Maria mai multe zile, până când se eliberară locuințele ocupate de soldați, când și sfânta Familie își putu ocupa locuința proprie ce avea în Viflaim.

Mântuitorul lumii se născuse în peșteră. Maria avuse pregătit totul încă înainte de a pleca din Nazaret, căci știa că în această călătorie va trebui să nască.

Astăzi, asupra acelei peșteri e o biserică frumoasă, închinată Maicii Domnului. Viflaimul are azi vre-o 8000 de locuitori, între cari cel mai mulți sunt creștini.

Nu numai peștera, în care s'a născut Mântuitorul lumii, se afla în jurul Viflaimului, ci erau o mulțime, precum sunt și azi. Intr'una din ele, nu departe de aceea în care s'a născut Isus, a trăit prin veacul al patrulea sfântul Ieronim vreo 15 ani, scriind sfânta Scriptură și studiind istoria veche și obiceiurile poporului care odinioară fusese „cel ales”.

Părintele Nicolae

In acest an de mare scumpete, nu uitați să vă plătiți abonamentul la foaie. Este aceasta o datorie de bun creștin și bun român.

COLINDE

din colecția G. TODICA

La curtea acestui domn bun
Lermior, Lermior verde
Beau boerii și prânzesc
Lermior, Lermior verde¹⁾
Dar vin dulce cin' le-aduce?
Le-aduce-un tinăr voinic,
Grăi boerul bătrân
Către tinerel voinic:
— Ce gând ai de nu te'nșori?
Doar fetițele nu-ți plac?
Doar de-acasă nu te lasă?
Doar cai bunii n'ai potcoviți?
Doar veștminte n'ai croite?

Grăi tinerel voinic:
— Ba de-acasă toți mă lasă
Fetițele toate-mi plac,
Și cai bunii am potcoviți
Și veștminte am croite:
Dar mai aștept puținel
Până'n dalba primăvară
Să samăn o grădioară,
Grădină cu flori demnești,
Unde vin fete de Greci,
Vine una,
Vin și două,
Vine fata cea frumoasă,
Care-i cu costița deasă,
De-a costița romanita
Și de-a păru-i calspăr,
Și de-a ciocu-i busuioc,
Și de-a brață-i larbă creată,
De-a cheetoare-i ruje-sfoare,
Și de-a brâu-i spic de grâu.
Lermior, Lermior verde,
Și june te'nveselește,
C'o nchinăm de sănătate!

¹⁾ Se repetă după fiecare vers.

(Din Iclod, Jud. Someș)

Judecași rugăm-vă! Guvernul ungurec a dat voie să se deschidă la Cluj o singură școală românească, și aceea primară, deși erau în Cluj la 1930 nu mai puțin de 35.962 locuitori români. Noi le-am dat celor 58.048 locuitori unguri din Cluj 5 licee, 1 liceu comercial pentru fete, 11 școli primare cu 48 învățători și cu 49 sale de învățământ și 4 grădinițe de copii.

În ziua următoare veni un croitor ca să-l ia bătrânului măsură pentru un palton și niște haine din stofele cele mai fine și mai scumpe. Masa o luară împreună, iar servitoarele cele obraznice fură alungate dela casă. Totul începu a merge bine. Fata și ginerele începeau a umbra în jurul bătrânului, ca în jurul unui părinte într'adevăr.

Intr'o Duminecă, bătrânul invită pe egumenul mănăstirei la masă, iar după prânz, cu glas sărbătorec se ridică de pe scaun și zise:

Preacuvloase părinte și iubii copii!

Nimenea nu știe zilele omului, decât singur numai Dumnezeu, în mâinile cărui sunt toate făpturile. Na pot ști, câte zile voi mai avea, și pentru aceea vreau să-mi rândulesc și averea care n'am lăsat-o încă copiilor, și care se află într'o lădișă, în mănăstire. Iată, vreau să chem doi martori, ca înaintea lor să dau Preacuvloșiei Sale cheia dela numita lădișă, pe care Cuvloșia sa o știe; dar cu condiția, să nu deschidă lădișă decât după moartea mea. Lădișă are două lăcate și patru chei, dintre cari două vor rămânea la mine, una o voi da Preacuvloșiei Voastre, iar alta bancherului Gambrotta. După înmormântarea mea se va deschide lădișă în fața membrilor familiei mele, și tot ce e într'ansa va fi a lor, ori a rămășițelor lor.

Se chemară martori și bancherul, și bătrânul predă cât e una din cele patru chei celor două persoane sus-pomenite. Lui îi rămăseră două chei, adecă de pe amândouă lăcatele câte una. El singur, adecă, putea deschide

lădișă; pe când ceilalți numai întovărășindu-se o puteau deschide.

Totul se sfârși cu bine, iar după câteva zile, baroneasa se rugă de tatăl său, să aducă lădișă acasă la el și să o pună în pivniță căci la mănăstire, cine știe ce se poate întâmpla — Doamne ferește de vre-un foc. — Bătrânul mai întâu se împotrivi, dar după multă stăruință din partea amândouora, se învol ca în noaptea următoare lădișă să fie adusă acasă.

Și era o ladă mare ca un căfă. Inculată cu două lăcate mari, și grea ca pământul, așa încât patru oameni abia o putură pune pe un car. Acasă, ridicară și baronul cel tinăr, și baroneasa, și o duseră în pivniță, așezându-o într'un loc potrivit. Încercară să înduplece pe bătrânul să o deschidă, dar acela nu se învol nici de cum.

Bătrânul trăia acum pe lângă fată și ginere ca în ziua lui Avram, căci se temeau ca nu cumva, precum a dat câte o cheie celor doi streini, să dea și cele două dela el, altui strein, iar el se rămână cu buzele umflăte. Să fi văzut cum umbizu în jurul lui. Tată înceace, tată încolo. Taticule dragă. Taticule scump. Ba și slujnicele îi sărutau mâinile prin curte și pe unde-l întâlneau. Era îmbrăcat ca o păpușe, iar la masă, fată-sa mai întâi îi scotea lui mâncare, apoi bărbatului și ei.

Dar cu toate acestea, bătrânul muri după câțiva ani. Trupul lui era încă cald, când baronul și baroneasa trimiseră după egumen și după bancher, ca să vină cu martori și să

deschidă lada. Acela spuseră însă, că nama după înmormântare vor veni, căci porunca lor așa sună. Chelle bătrânului nu le aflară nici de cum. Când se întoarseră dela cimitir, deschiseră lada. Înimile baronilor băteau de părere bună, dar când colo, văzură lada plină de pietrii, și pe ele o măciucă cu o gămălie cât un cap de copil, și o scrisoare, în care zicea:

— Cu măciuca și cu pietriile acestea să fie bătuți toți acela cari vor mai da averea toată copiilor, fiind ei încă în viață și sănătoși — Baronul Giovanni Brambilla.

Ne putem închipui, ce mustră acră vor fi făcut baronii cei tineri, văzând cum și-a bătut bătrânul joc de ei. Norocul că era îngropat căci altcum, poate că nu l-ar mai fi învrednicit nici de această cinste creștinească.

Să învețe minte aceia cari nu sunt baroni, și cari poate că nu vor avea prietenii atât de înțelepți ca egumenul acela care a știut repara ce a stricat bătrânul cu bunătatea nesocotită și nechibzuită.

Târgurile din „Calendarul dela Blaj”. Noi am dat târgurile în „Calendarul dela Blaj” după datele cele mai nouă pe cari ni le-au dat prefecturile județelor. Cele mai multe târguri sunt legate de zile de sărbători. Așa de pildă târgul de primăvară din Blaj este în miercură dinaintea de sămbăta Florilor ungurești, iar târgul de mărfuri în sămbăta dinaintea de Florile ungurești. Că apoi când sunt Florile ungurești, e ușor de știut, pentru că se găsesc scrise cu roșu în calendar. Și e bine să le țină minte cetitorii în forma aceasta.

Foștii luptători la mormântul eroului necunoscut

Asociațiile foștilor luptători din războiul pentru întregirea neamului au avut în zilele acestea o mare adunare la București. Au venit luptători din toate colțurile pământului locuit de Români. Locul de întâlnire a fost la mormântul eroului necunoscut. Acolo s'a desfășurat o înălțătoare serbare patriotică, la care au luat parte conducătorii țării, în frunte cu dl general Ion Antonescu.

Au vorbit dlul general Antonescu și Băgulescu și reprezentanții societăților de foști luptători. După cuvântări a urmat defilarea, în sunetul cântecului „La arme!” Înălțătoarea adunare dela București a răscollit toate amintirile de glorie ale trecutului, istărirind sufletele pentru viitor.

Ordine și muncă

Vremurile sunt turburi încă și primejdii nebănuite stau la pândă, ca să turbare tihua și rosturile țării. Înțelegând acest lucru, guvernul de sub conducerea dlui general Ion Antonescu a luat însemnate măsurile care întăresc și mai mult liniștea și ordinea în țară.

Prin lege s'a hotărât că guvernul are dreptul de a decreta ori când militarizarea instituțiilor și întreprinderilor de stat și particulare. Prin această măsură puterea statului poate să se amestece mai ușor acolo unde este lipsă pentru a face ordine. O altă lege, adusă tot pentru întărirea ordinii, spune, că jandarmeria din țară va face parte din ministerul apărării naționale și va sta sub controlul acestui minister. Prin o altă măsură guvernul a îmbunătățit hrana soldaților. Pentru hrana soldaților se va da suma de 25 lei la zi.

Deasemenia s'a mai hotărât, ca să se dea ajutoare în bani și lemne familiilor nevoiașe ale ofițerilor și subofițerilor.

În felul acesta se întărește și mai mult ordinea în țară și lumea poate să-și vadă în liniște de muncă.

Confucrarea română-germană

În ziua de 4 Decembrie delegații Germaniei și ai României au făcut la Berlin o mare înțelegere economică. Înțelegerea aceasta însemnată a fost iscălită pe timp de zece ani.

România și Germania s'au înțeles asupra legăturilor economice, cum să se facă schimbările de mărfuri între ele și cum să se facă plățile. În această înțelegere se arată, care este prețul banilor germani și care este prețul banilor românești.

După spusa dlui ministru Mircea Ciucov, această înțelegere este de mare însemnată pentru țara noastră și-și aduce multe foloase.

Germania ne dă tot sprijinul ei de bani și oameni pricepuți, ca să ne organizăm și îmbogățim țara, să ne sporim mărfurile.

Legiuiri și hotărâri nouă

Sfatul miniștrilor ținut în vineria trecută a adus însemnate legiuiri și măsuri cu privire la ordinea și liniștea țării. Se aștepta ca ziua de 13 Decembrie să fie o zi de mari turburări comuniste în țară. Neprieteni noștri, ai liniștei și ai ordinii, volau să arunce țara noastră și în această mare primejdie. Mulțumită măsurilor

luate de guvern această zi a trecut în pace în toată țara.

Poliția a arestat pe acela cari volau să facă aceste turburări. Astfel au fost arestați la Rădăuși 47 comuniști evrei. Deasemenia au fost arestați și în alte orașe din țară numeroși comuniști, cel mai mulți Evrei. Dușmanii ordinii și ai păcii lăuntrice au fost trimiși să stea acolo unde se cuvine. Între păsărnicele puse la popresă se găsește și un administrator financiar.

„Prietenie veșnică” între Unguri și Sârbi

În anul acesta de răsturnări și mari schimbări, ne-a fost dat, să mai vedem și minunăția aceasta. Dintr'odată Ungurii și vecinii lor Sârbi au legat frăție mare. Din dușmanii „veșnici”, cum se socoteau mai înainte, s'au declarat acum prieteni veșnici și nedespărțiți.

Înțelegerea s'a întâmplat așa, că Ungurii au cam lăsat din gândurile lor de cucuț și au spus că nu le mai trebuie nimic din pământul sârbesc. În felul acesta s'a legat marea frăție ungară-sârbească.

Dl Csaki a făcut o vizită Sârbilor la ei acasă, de le-a dus vestea cea mare a schimbării la față ungurești. Pe hârtiile cari pecetulesc această înțelegere s'a și scris cuvântul „prietenie veșnică”, căci așa au vrut Ungurii cari sunt focosi în dragoste lucră mare.

Urmările acestui tratat de prietenie s'au și văzut în curând, căci Ungurii cari nu puteau vedea pe Sârbi au început să-și laude și să-și vorbească de bine.

Războiul din Africa

Luptele între Italieni și Englezi în Africa sunt tot mai sângeroase și mai înverșunate. În zilele acestea a început o mare bătălie în regiunea Capuzzo-Sollum. Englezii au aruncat în luptă trupe puternice și numeroase unități motorizate.

Deasemenia sunt crâncene luptele cari se dau la granița Africei de Răsărit. În Libia luptele se dau pe o mare furtună de nisip.

Luptele din Grecia

Până acum Grecii vesteau biruințe mari asupra Italianilor. Vremea rea se pare că a pus capăt înaintării grecești. Luptele se dau în Albania și se spune că Italianii au primit întărituri noi pentru a opri pe Greci.

Cuvântarea dlui Hitler

În fața conducătorilor și a miilor de muncitori ai unei uzine din Berlin, dl Hitler a rostit în săptămâna trecută o cuvântare însemnată. A arătat, cari sunt gândurile și scopurile pe cari le urmărește Germania în politica ei. N'a amintit prea mult de război și de politica de război a Germaniei, ci de politica ei lăuntrică. Cuvântarea a fost ținută mai mult pentru muncitorii. Vorbind despre războiul cu Anglia a spus că va aștepta vremea potrivită și pentru aceasta. Taina biruințelor germane — a spus dl Hitler — stă în unirea tuturor Germanilor și înălțarea tuturor neînțelegerilor.

Și Ungurii își dau seama

Se știe că între primele lucruri săvârșite de stăpânirea ungurească în Ardealul robii a fost ștergerea reformei agrare. Conducătorii militari așezați în satele și orașele românești

au hotărât să dea înapoi gropilor și baroailor moștile cele mari, pe cari le-au avut înainte de război. După beția primelor zile de robie a Ardealului, au început însă și atâpării Ungariei să-și dea seama, că ștergerea reformei agrare nu este un lucru chiar așa de ușor.

Contele Paul Teleki, prim-ministrul Ungariei a spus într'o cuvântare la Târgu-Mureș, că nimicește toate măsurile luate de stăpânirea maghiară pentru ștergerea reformei agrare.

Bombardamente mari în Anglia

Luptele între Germanii și Englezii se duc înainte cu mare înverșunare. Aviatorii germani fac în continuu sboruri deasupra Angliei și bombardează orașele. Au fost puternic bombardate în săptămâna aceasta Londra, Birmingham și Sheffield. Focul aprins în orașul Sheffield se vedea dela o depărtare de 150 km. În urma bombardărilor germane Englezii se tem tot mai mult de o năvală a Germaniei în Anglia, mai ales că domnul Hitler a spus că la vremea ei va hotărâ-o și aceasta.

Dor de țară și de prunci

Răsună și azi în mintea mea, cuvintele unei mame românce, adresate pruncilor ei, refugiați pe pământul scump al României.

Din ele se desprinde dorul de țară, dorul de pruncii ei iubiți, pentru care, azi, suferă atât de mult, pe lângă necazurile vieții zilnice, care-i îngreunează viața cias de cias.

Și cu adevărat suferința ei de mamă este când ne gândim că mereu mereu poartă grija celor cinci prunci refugiați în patru colțuri de țară românească.

Mereu mereu este cu gândul la ei, iar în rugămintele ei fierbinți cerșește Atotputernicului Dumnezeu ocrotirea lor, har și binecuvântare.

Dorul după ei o întovărășește oriunde, așa după cum numai o mamă poate simți și rosti în răvașele ce urmează: cu mult dar mă gândesc zi și noapte, la voi, cei mai dragi și cumpi ai mei. ascultându-vă mereu mereu să vă văd...”

O, dar legătura cu gila strămoșească e și mai frumoasă, căci, amintește de locurile pe unde odinioară feciorul cel mai mic muncea țarina străbună, iar pe învrate în pârâiașul de munte prindea păstrăvul cu undița.

Pâine de duioșie și de dragoste sunt cuvintele ei, când îi scrie: „Simione am fost pe Arieș. Ți-am aliat în șură două rode de undiță. Le-am lăsat acolo unde le-ai pus tu, pe când îi veni la ele...”

Speranța reîntoarcerii se reogăndește în șirele mamei românce rămase în Ardealul robii de Unguri, de unde dorul ei de țară și de prunci îi sfârtecă inima iubitoare de mamă.

Singurătatea moșiei, pe unde odinioară se auzea cântecul și fluierul dulce al lui Simion îi umezesc ochii în lacrimi, azi, când pe aceiaș ghele românească se lasă vântul negru al zilelor triste de acum.

Pânge sărmana mamă singură pe locurile unde nu de mult răsună doina și cântecul românesc; plânge căci s'au lăsat un pustiu pe pământ și o mare jale în sufletul ei, pe care o scrie altfel: „Arieșul curge murmurând și eu pe lângă el plângând...”

Vai câtă jale este în cuvintele ei, când ne gândim la suferințele ei de mamă, la starea tristă în care se găsește, căci a rămas singură pe meleagurile unde domnia veseliei românești a pruncilor din sat, ce, deocamdată, nu se mai pot reîntoarce la vatra copilăriei lor, după cum îi scrie: „Știu că nu veniți nici unul...”

Știe sărmana mamă că reîntoarcerea pruncilor ei nu va fi lucrând' de aceea, ea se măn-

găie, până când bunul Dumnezeu va face dreptate și pentru neamul românesc și când pe plaiurile triste de azi va domni iarăși cântecul și veselie românească, așa după cum am moștenit o din bătrâni.

Dee bunul Dumnezeu, ca cissul dreptății românești să se apropie cât mai curând pentru desrobirea neamului românesc, veșnic stăpân pe meșugurile strămoșești!

Olimpiu I. Barna

Trei ingeri au coborât...

— Colindă —

Trei ingeri au coborât
De sus din ceriu pe pământ
Din trâmbițe au sunat
Munții s'au cutremurat
Oamenii s'a nspăimântat
Și cu toți au lacrimat
Ingerii cu glas ceresc
Pe tot globul pământesc
Au vorbit pătrunzător
Tateror oamenilor:
Ascultați oameni din lume
Nu credeți că toate s glume
De rele să vă lăsați
C-aveți să fiți judecați
Și veți fi greu osândiți
Veci de veci să vă munciți
Că Dumnezeu cel prea sfânt
S'a uitat jos pe pământ
Și-a văzut cu întristare
Ură mare între popoare
Om cu om e'n dușmănie
Lacomii după avuție

Oamenilor vă gândiți
Și din păcate ieșiți
Și-l rugați pe Domnul sfânt
Să dea pace pe pământ
Trăiți viață mai curată
Și mergeți pe calea dreaptă.
Pe Dumnezeu îl iubiți
Și nu îl mai suduiți
Și trăiți în rugăciune
Făcând mereu fapte bune
Ca de acum până'n vecie
Mila Lui cu noi să fie
De ce-i rău să vă ferească
Și în raia să vă primească.

Trecând pe lângă o bisericuță

În vremea, când eram învățător în Agrișteu, unde mi-a urmat fratele Costea dela Spini, nu era încă colorat podișorul de lemn, de peste Târnavă Mică, podișor, ce ajută călătorului, să scurteze calea de-atât, că pân' să sugă o pipă de tutun, să se și pomenească, c'a și dat cu nasul în gara Bălăușerului.

Pe vremea dascălului mele nici de visat nu se putea de așa ceva, dar mi-te să mai și ridicai, aleva, un astfel de pod. De aceea, pe atunci, ca să dai o scrisoare la poștă, să călătorești undeva cu trenul, să ajungi la o pereche de pingele, un nasture la cămașă, o potcoavă pe cizmă, la un tunș sau barbierit mai cu săpun, ca să dai un vot la vre-o alegere, să pui mâna pe un praf de tusa, trebuia să ocolești cale lungă, pe la Chendul Mare, pe care se întâlneau, bălându și palma negustorii dela Târgul Mureș cu cei din Sighișoara și Brașov, cari călătoreau în căruțe ferocate, de țară umbrite, de coviltire împletite din papură de baltă, nu ca astăzi în mașini lași, cu jilțuri de barșoane.

Așa dar, cu gara, poșta, medicul, farmacia, prăvălia și hanurile cu bere proaspătă fugite de satele mai mici și îngrămădite în Bălăușeri, era firesc să bat această colitură de drum aproape zilnic, altelei chiar și de două ori pe zi.

Câte-odată mai nimerind o căruță, ce mă lua în șirigă, niscaiva pale, altelei pe bicicletă, dar cele mai multeori ca apostolii, pe jos, mă

obiciunusem cu drumul, că-l cunoșteam toate podețele, hortoapele și pietrele, de cari mă știam feri și în miez de noapte.

Aceste drumușii, în loc de-a se rări, cu timpul s'au înmulțit și anume de când cele câteva familii românești, — zece, douăsprezece la număr, — pe cari nu le-au putut înghiți marea străină, cum au înghițit pe cele multe, și-au zidit din a lor puțin avut, o drăguță bisericuță, în care li-se slujea de către preotul Agrișteului, tot în a treia Duminecă, sfânta Il-turghie, în limba strămoșească, pe care el o uitaseră demult sau erau pe cale a o uita.

În acele Dumineci, preotul împreună cu însoțitorii lua masa cu rândul, în una dintre cele zece-douăsprezece familii de creștini, cari în rupul capului n'au vrut să se lapede de legea Blașului, spre care, — alături de undele cernite ale Târnavei, — plateau și nădejdlile lor într'un viitor mai înșorit.

La aceea bisericuță mă lua ca însoțitor în multe rânduri bunul preot Pop, care regreta, cu și mine, că nu m'a nvrrednicit Dumnezeu cu o voce plăcută și aleasă, ca să-l înalț și mai mult sufletește pe acești stâlpi ai credinței strămoșești.

Mi-aduc aminte de bisericuța mică, cât un degetar, dar curată ca un păhar, pus în fața și pe masa unui oaspe rar și drag.

Mă văd în strana din dreapta, alături de bătrânul cantor, Viclu, care celind peste ochelari și uneori pe sub ochelari, mă silea, să mă întreb adeseori, oare la ce-i mai poartă pe vârful nasului, dacă-și ferește privirea de el?

Îl văd pare că vinele grumazului bulbucate cât restelele din jug. Îl simțesc pacea opintirea, ce-o punca în modelarea versului și căldura ce se silea s'o verse în trobare și catavasilile slujbei, pentru a înălț și mai puternic dragostea celor trei-patru bărbați și cinc-șase femei din biserică, de casa Domnului, zidită din a lor avut și din a lor dragoste de credință.

Dar cum pământeni eram și spre cele lumești ne atrăgea firea slabă omenească, uneori, mă întreba cantorul, pe șoptite, de se auzia până la altarul încă neterminat, în golul dintre două Doamne îndură-te spre noi: „unde-i rândul, învățătorule?” cu gândul la prânzul, ce avea să urmeze.

De cele mai multe ori îi răspundeam cantorului mușete, cu ridicări din umeri, deoarece rândul prânzului nu se ținea regulat ca zilele săptămânii, el se mai sărea peste câte-o gazdă, dintr'un motiv oarecare, ca boală'n casă, lipsa din sat a vre-unui cap de familie și altele. Iar, ca să stăricim de așa ceva, înalte de încheierea sfintei slujbe, încă nu se făcea. Nu eram chiar atât de fără roșeața rușinii în obraz, să ne gândim numai la burtă. Ne-ar fi luat lumea de păgâni. Cu toate acestea însă gândul ne mai fugea și la ce avea să urmeze după slujbă. Căci, cum am spus, pământeni eram și spre ale pământului datorii ne atrăgea păcatul.

Cum între cele 10—12 familii, rămase stăncă în credința românească, se găseau două trel, chiar, am putea zice, în bună stare materială, iar altele sărăcuțe, împovărate cu copii și datorii, era la mintea omului și firesc, ca și „prânzul popii”, să fie de multe feluri.

De aceea, când se bănuia a le fi rândul celor bogați, părintele mă lua și pe mine cu dânsul, uneori chiar și pe câte-o rudenie sau prieten, care se n'ntâmpla să-i lese'n drum ori să-l fie în aceea zi în văzute. Și erau aceste prânzuri, adevărate ospețe bocești. Căci nu era lucru fără preț, să ai pe „slujitorii bisericii”, de două-trei ori pe an în casă. Și mai cu seamă, în acele vremuri, când petrecania de două-trei ceasuri între oamenii cu carte și drăboste de neam, era medicament întăritor de

suflet. Despre câte eram întrebați, și despre câte le vorbeam acestor oameni, cari din mulți, câți au fost pe corabia neamului, au mai rămas o mână, să se mântuiască, care cum va ști și va răzbi, din furtuna valurilor amenințătoare. Mare tărle de suflet pe acele vremuri! Mi-aduc aminte, cu câtă strângere de inimă nu am luat la cunoștință, cum una dintre aceste puține familii, silită de împrejurări nevoite, se clătina ca frunza în bătaia vântului, în a-și părăsi sau nu bisericuța din deal, zidită și din a lui puțin avut.

Se'ncepeau acele „prânzuri popești”, cum le-am fost botezat noi, cu câte-un păhărel de rachiu de casă, tare, că dădea scântel d'n nas și cum zicea cantorul încălzește inima și demorțește sufletul, mai avan ca leacurile doctorului Hirsch. Îl mai lăuda părintele, numărându-i mărgelușele, că l cel mai potrivit pentru „desinfecțat”, adecă pentru stărpirea seminței morburilor. Cantorul, ca și cum ar da răspunsurile la sf. liturghie, grăbea să zică și el ceva: „da, da, îl bun și de mbătat”. După ce rachiu deschidea poștele, se continua cu tălețel de găină, cu fripturile de porc, pai și alte orătăni dela casa omului, cu alături. Toate stropite însă cât mai des cu „tămăioasele”, „floricețele” și „fetișoarele” de pe Târnavă.

Tinăr fiind și om dela munte, unde se coc numai porumbelele și măceșele, iar ca boabele strugurilor poși înăcri ciorbele, până toamna târziu, nu mă pricepeam la aromele, gusturile și puterea vinurilor. Doar mă miram de laudele cantorului, care la fiecare rostogolit de păhar își plescăia limba, își suga buzele și nu mai curma din podobile zilei; „nici vladica nu are așa ceva”. „nectar, părinte, nectar”, „să l lei ca leac, nu altceva”, „îți unge sufletul”, „te ridică din morți”, „bea învățătorule, dacă vrei să te placă fetele”, și alte multe laude, la adresa vinului.

Părintele, om tare compătat în ale mâncărilor și și mai cu măsură în ale beatărilor, fie de dragul gazdei, care era mulțumit, că-i cinstim casa și ne are la masă, fie pentru a-l împăca pe bătrânul cantor, cu care a împărțit o viață de om toate bucuriile și suferințele lor personale, pe cum și a credincioșilor din două sate, se lăsa așteptat de cel de-scasă, lungind prânzul, uneori, până peste cina cea bună.

Slăbiciunea părintelui, căci avea și dânsul una, era fumatul din țigara de foale. Până nu-și păsăia „trabucul”, nu se ridica dela masă. Și cum ne istorisea multe, i-se stângea țigara de zece de ori, trebuind tot de atâtea ori s'o aprindă. Când se hotărea și pentru a doua țigară, era lumea cantorului și a mea, când mai erau prăjituri sau alte alături pe masă. Găci îmi aveam și eu partea slabă, nu mă mai simțeam sătul de cocături, cum se spunea la noi, alăturilor coapte. Deci trei oameni, fiecare cu meteahua lui: părintele cu trabucul și havana, galbenă-ruginie la culoare, nici prea ve de, nici prea uscată la foi, cu vârful nimerit crestă, în formă de ic. Eu cu alăturile, iar cantorul cu păcatul lui tata Bachus.

Cu așa năravuri nu era mirare de câte-o prelungire a prânzului, până în noapte, când înhămam calul, ori calii, când îi prindeau în dol, — la lumina felinarului, uneori cu hamurile schimbate sau întoarse.

Preotessa era obicluată cu astfel de întârzieri și cunoscându-și soțul, nu-i prea purta grija părintelui.

Dacă totuși i-se ivea în cap vre-o temere de rău, era numai, că știa cum la întoarceri de noaptea, numai părintele mai putea fi stăpân pe cai, — chiar și când la căruță era înhămată lapa cea bătrână, dar cu năravul dracului, că se speria uneori și de strănutatul ei.

(Va urma)

Petrea Dascălul

STIRILE SĂPTĂMĂNI

Sărbători fericite dorim tuturor cetitorilor, binevoitorilor și colaboratorilor gazetei noastre!

Pentru cetitorii cu tragere de inimă pentru această gazetă

am pus la fiecare număr de gazetă câte un mandat postal. Suma cu care ne dătoează abonații se află scrisă cu roșu pe adresa fiecăruia. Abonamentele se plătesc înainte.

Către răuvoitorii acestei gazete

Vă zicem răuvoitorii, cum să vă zicem altfel, când D-voastră cetitorii neplătici omorâți cu voia sau din neglijență, această veche gazetă, după 22 ani de trai în folosul bisericii și al neamului, fiindcă nu vă plătiți abonamentul la vreme ori nu-i plătiți de loc.

Ca să nu ne acuzați că nu v'am făcut atenții, înainte de a împăntă pândă la plăsele cutitul în inima acestei gazete, scriem pe adresa fiecăruia, cu cerneală roșie, datoria ce o are către gazetă. Și nu o scriem odată, ci de trei ori, în trei numere după o altă.

Uciderea e păcat strigător la cer, bine să băgați de seamă!

Hoții îndrăznești la Blaj. Miercuri noaptea spre joi, 11 spre 12 Decembrie, niște hoși îndrăznești au intrat în casa dlui Zaharia, directorul sucursalei Băncii Naționale din Blaj, au deschis ușete cu chei false și au furat 3 paltoane de iarnă și alte mărunțișuri. El credea că vor găsi bani mulți, dar s'au înșelat amar, pentru că dl. director își ține banii la bancă. Irdatâce a observat furtul, dl. director a telefonat la poliție care a întâlnit 7 bărbați suspecți, dintre cari pe unul, un țigău pia Sibiu, l-a și deținut, dar acela nu vrea să recunoască nimica. Poliția este pe urma hoșilor.

O nouă reformă agrară în Ardealul ocupat? La Tg. Mureș s'a ținut de curând o conferință a Săcuiilor, la care a luat parte și dl. primministru Paul Teleki al Ungariei. D-l Sa a declarat că o nouă reformă agrară în Ardealul ocupat ar fi nedreaptă pentru țărani de acolo, ori de ce naționalitate ar fi și că ceea ce a făcut administrația militară în această privință trebuie să fie anulate. Mare minune.

Populația Română înainte de cedări a fost de 20.050.378 din cari 14.656.648 (73. 1%) Români, 1.506.605 (7.5%) Unguri, 1.088.430 Ruteni, 782.383 Germani, 734.901 Evrei, 409.273 Bulgari și 872.289 alte neamuri. Am pierdut cu totul 6.748.954 locuitori, dintre cari 3.373.934 Români. Ni-au mai rămas: 13.291.424 locuitori, dintre cari 11.282.708 (84. 9%) Români, 536.024 (4. 9%) Unguri, 587.230 (4. 4%) Germani, 283.094 (2. 1%) Evrei, 77.403 (0. 6%) Bulgari, 74.628 (0. 6%) Ruteni și 450.337 alte neamuri.

În România s'a scumpit viața mai mult decât ori unde. După cele mai noi date statistice nicăiri nu s'a scumpit viața așa de grozav ca în România. Și anume, față de anul 1929, scumpetea a crescut la noi cu 89%.

Cu cât ni-s'a sporit aurul și argintul, în cele dintâi 9 luni ale anului acestuia s'au scos din pământ la noi 3.318 kg. aur fin și 15.019 kg argint. Toate acestea le-a cumpărat Banca Națională.

Oaorâți de zăpadă. 43 de tăietori de lemne au fost surprinși în apropierea orașului Sikuba din Japonia de o mare cantitate de zăpadă care se rostogolea de pe un deal. Numai 5 inși au rămas în viață, ceilalți încă n'au fost scoși de sub zăpadă și au înghețat cu siguranță.

Ger mare în toată țara. De câteva zile gerul e tot mai mare, așa că s'a ajuns la mari întârzieri de trenuri. În multe părți trenurile au fost chiar luzăpezite. Se vede că iarna aceasta va fi tot atât de grea ca cea din anul trecut, și încă poate mai lungă.

Marea nenorocire de pe locomotiva rapidului „Danubiu“. Rapidul „Danubiu“ mergea de la București spre Galați în noaptea de 8 Decembrie, când câteva scântei de la locomotivă au sărit pe hainele fochistului Dumitru Brăila de 26 ani. Imbrăcămintea fiind plină de ulei, a luat foc. Mecanicul a sărit imediat în ajutorul fochistului, oprind și trenul. El l-a sfârșit hainele în fiacări și astfel l-a scăpat de la moartea sigură. La Galați fochistul a fost dus la spital, și e înțrebuarea dacă va scăpa cu viață.

Agitații comuniste la noi. Comuniștii au încercat să facă la noi anumite turburări. Au fost arestați la Rădăuți 47 comuniști evrei, la Sibiu, Suceava, Botoșani, Iași și Giurgiu mai mulți comuniști, cei mai mulți Evrei, cari au încercat să răspândească manifeste turburătoare. A mai fost arestat și un administrator financiar, la care s'au găsit mai multe astfel de manifeste.

Groznică moarte a unei copilă. Copila Elena R. Șerban din comuna Adâncata jud. Prahova se juca cu un ac de împletit ciorapi. În timpul jocului a căzut cu ochiul drept în care a pătruns în creier, iar copilă a murit numai decât.

Se pot rezerva locuri și pe autobuze. Începând cu ziua de 20 Decembrie se pot rezerva locuri și pe autobuzele C. F. R. plătindu-se 10 lei pentru tichet. Aceasta însă cel mult cu două ore înainte de plecarea autobuzelor.

Un ceas minunat. Pe turnul catedralei din Beauvais este un ceas, care nu arată numai vremea, ci și zilele săptămânii, luna, anul, semnele cerului, mișcarea anumitor stele, schimbările lunii și ora din toate capitalele lumii. Acest ceas minunat are 90 de mii de roți.

Un pește curios. În apele chineze se află un pește care seamănă cu un cap de copil, cu ochi, gură, nas, urechi și două înnotătoare. Chinezii îl numesc copilul fecioarei mărilor, mai ales că dă niște sunete cari par plâsete de copil.

Calendarele ni-se gată în curând, așa că rugăm pe cititori să ne trimită cât mai curând, abonamentul dacă vreau să mai primească calendare gratuit.

Pomenirea poetului V. Alexandri la Blaj. Împlinindu-se 50 de ani de la moartea marelui nostru poet V. Alexandri, Liceul „sf. Vasile“ de sub conducerea pâr. director Ion Popu-Câmpeanu a ținut o ședință în sala „Universul“, la care a vorbit pâr. director, au declarat doi elevi și a cântat corul elevilor. Apoi s'a jucat comedia lui V. Alexandri „Pătra din casă“. Din venitul curat au fost ajutamați elevii refugiați.

Să nu uităm de frații noștri. La începutul acestui an aveam cu totul 20.045.000 locuitori. Astăzi avem abia 13.291.000 locuitori. Așadară 6.754.000 locuitori ne-au rămas dincolo de hotarele blăstămate. Nu e Român bun acela care nu se gândește zilnic la acești frați ai noștri și care nu-i amintește în toate rugăciunile sale. Să luăm în privința aceasta pildă de la Unguri, cari 22 de ani tot într'una i-au cerut și i-au pomenit și nici o slujbă religioasă nu făceau fără să nu-și aducă aminte de ei.

Mulțumită publică. Familia Gavriiă Boianu din Alma jud. Târnava Mică a donat bisericii de acolo un potir, o picisidă, două fețe de masă pentru altar și stihar. Curatorul îi mulțumește și pe calea aceasta.

Clopoțe de sticlă. În Germania arama se întrebuințează numai pentru cele trebuincioase războiului, iară clopoțele cele mai nouă se fac din sticlă. Și, se spune, că sticla preparată într'un anumit fel dă acelaș sunet plăcut ca și srama.

O școală pentru negustoria de lemne. Negoșul lemnului de foc și de zidire se află aproape în întregime în mâna Evreilor. De aceea s'a deschis de curând în Germania la Mühlihausen cea dintâi școală pentru negustoria de lemne. La această școală ar trebui să se înscrie cât mai mulți Români.

Moartea năpraznică a unui ziarist român. Zilele trecute a murit, în cafeneaua „Palace“ din Timișoara, stând la masă, ziaristul și scriitorul moldovean Vladimir Nicoară, care e de 22 de ani în Ardeal.

Procesul mitropolitului Gurie stâns prin amnistie. Zilele trecute a fost sistat procesul îndreptat împotriva Mitropolitului Gurie al Basarabiei, dându-i-se amnistie (iertare).

Prețuri fixe pentru talpă și piele. Guvernul a fixat prețul talpilor și al pieilor și prin aceasta a împlinit o veche dorință a țărănilor noștri. Necazul e că acuma, după ce sa fixat prețul, un se mai găsește talpă

Străngeți părul de porc! Legiunea a dat un ordin foarte bun și de mare însemnătate pentru noi. Să nu se pariească adevărat părul de porc ci să se smulgă și să se adune, vânzându-se cu bani scumpi. E nevoie de ei pentru făcutul perilor.

Grozave revărsări de apă în Turcia. Ploile mari din zilele din urmă au umflat râurile din Turcia de așa cum nu s'a mai văzut de 50 de ani încoace. Peste 2000 de case amenință să se prăbușească. Populația trăiește sub cerul liber, în frig și umezeală.

Dela București la Sofia într'o oră și 40 minute. De curând s'a introdus avioane germane pentru călători între Berlin, București și Sofia. Ele circula zilnic odată în fiecare direcțiune. Dela București la Sofia se poate călători în 1 oră și 40 minute.

Jandarmeria a trecut la Ministerul Apărării Naționale. Un decret-lege de curând apărut scoate jandarmeria de la Ministerul Interneor și o trece la Ministerul Apărării Naționale.

S'au lăstinit țesăturile de lână. Ministerul Coordonării și al Statului Major Economic a redus cu 50% țesăturile de lână. Noi credem că lăstinierea nu se va opri aci, pentru că aceste țesături s'au scumpit prea mult și fără motiv în vremea din urmă.

S'a sfârșit de stânci un vapor cu 380 călători evrei. Joi în 12 Decembrie a plecat din Bulgaria un vapor cu 380 de călători evrei cari mergeau spre Palestina. Sosind la portul Silivrii de pe coasta Mării de Marmara, a prins-o în drum o furtună groznică. După o luptă desădăjduită cu valurile, vaporul s'a sfârșit de stânci. 200 de persoane s'au înecat, între cari și 70 de copii.

Un fulger aprinde un depozit de petrol în Mexic. În orașul Texas fulgerul a aprins un depozit de petrol, care a explodat și a pricinuit arsuri foarte mari la 16 lucrători ce se aflau în apropiere. 5 dintre acești lucrători au și murit.

Dnii Stalin și Molotov candidază în Basarabia. Că Rușii socotesc Basarabia pentru vecle a lor, se vede și din faptul că cei doi conducători ai Rușilor Stalin și Molotov, candidază, cel dintâi la Chișinău, iar al doilea la Bălți.

Bogăția Germanilor din România. Germanii din România, adevărații și Svabii au cu totul 17 fabrici de postav, 4 țesătorii de bumbac, 4 torcătorii de lână, 3 fabrici de alte țesătorii, 2 torcătorii de bumbac, 4 vopsitorii, 3 fabrici de tricotațe, 3 fabrici de pălării, 6 de pielărie, 7 de mașini agricole, 8 de articole de metal, 4 de cărămidă, 3 de ciment, 14 de produse chimice, 3 de cherestea, 1 fabrică de sticlărie, 6 fabrici de articole de birou, 14 fabrici de produse alimentare. Cu un cuvânt cei 500 de mii de Germani din România au mai multe fabrici decât noi cei peste 3 milioane de Români Ardeleni împreună.

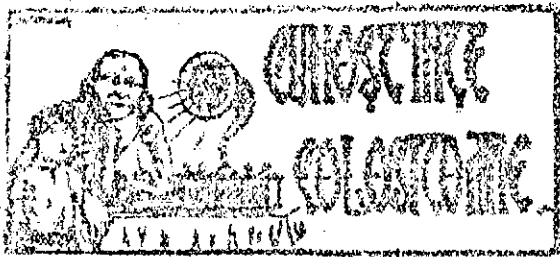
Se jucău de-a spânzuratul. Mai mulți copii din comuna Intorsura de lângă Cralova se jucău de-a spânzuratul. Unul dintre ei, Ilie Bobiș, de 13 ani, și-a vârit capul într'un laț de curea, care era agățat de creanga unui copac din curtea părinților săi și a rămas mort sub privirile îngrozitoare ale tovarășilor săi de joacă.

Cartofi mulți în Jugoslavia. Zărele jugoslave aduc vestea că anul acesta s'au făcut în Jugoslavia mult mai mulți cartofi ca oricând. Ce pagubă că noi nu cultivăm cartofi mai mulți, ci trebuie să-i cumpărăm din Ungaria și Jugoslavia!

Un vapor cu 1800 Evrei s'a scufundat. Un mare vapor, încărcat cu aproape două mii de Evrei s'a scufundat în portul Haifa. Nenorocii de Evrei voiau să intre în Palestina și au fost opriți. Din pricina unei explozii la motoare, vaporul cu care își căutau o nouă patrie și s'a scufundat.

Intr'o zi din săptămână vom mânca cu toții numai mămăligă. După știri primite de la București, guvernul studiază, cum s'ar putea cruța mai bine puținul grâu ce-l avem. Cea mai bună măsură se pare a fi, de a introduce câte o zi de mămăligă la săptămână. Aceasta nu ar fi greu de introdus la noi, după ce la București și domni cei mai mari mănăncă, în cele mai elegante restaurante, regulat mămăligă. Greutatea ar fi numai pentru bolnavi, cărora le este prea grea la stomac mămăliga sau mălaiul.

Toți abonații, cărora le trimitem gazeta, la cererea lor, și nu o resping, sunt considerați de legile țării abonați ai noștri și prin urmare sunt datorii să ne plătească abonamentul.

Apărarea pomilor contra iepurilor

Înghețul și zăpada s'a lăsat în întregă țara. Pomii din grădini, mai ales pomii tineri, sunt mai primejduiți acum de iepuri. Un iepure poate face într-o singură noapte pagube de câteva mii de lei: deaceia pomii roditori trebuie să aparăți de acești dușmani iernatici.

Apărarea pomilor din grădini se face prin împrejmuirea grădinilor cu garduri dese, prin cari iepurii să nu poată trece. Pomii tineri se pot apăra învelindu-i cu coceni de porumb, trestie, funie de iarbă, mături, mărcini și buruienă. Unde nu se pot înveli pomii, se ung cu bălegare, ori cu pământ galben amestecat cu sânge de vită.

Din când în când trebuie făcut câte un control, pentru a vedea, dacă nu sunt pomii desveliiți, dacă în gard nu s'au făcut găuri sau pâr-lazuri. Controlul trebuie făcut mai ales după ce a viscolit mult, căci adesea ori zăpada ajunge aproape de coroana pomilor și iepurii rod cren-gile. În acest caz zăpada trebuie dată la o parte.

Păstrarea legumelor de iarnă

Legumele sunt trebuincioase în orice gospodărie pentru pregătirea mâncărilor. Deaceia trebuie să ne silim ca să avem legume și în vreme de iarnă.

Legumele se păstrează bine în pivniță, îngropate în nisip, amestecate cu pământ. Așa se păstrează morcovul, păstărnacul, rădăcinile de pătrunjel, țelul, ridichi, sfeclă.

Nisipul să nu fie nici prea umed, nici prea uscat.

Dacă nu avem pivniță, legumele se pot lăsa și afară, în grădină, în pământ, acoperindu-le cu un strat bun de paie sau de frunze pentru ca pământul să nu înghețe.

În cursul iernii se cercetează din când în când legumele, pentru a vedea, dacă nu s'au stricat, și mai udăm nisipul.

Fel de fel

Un om omoară un leu cu mâna

Mai rar așa ispravă, ca aceea săvârșită de un tânăr negru din Africa. Nu ne vom mira însă, dacă știm că ea a fost săvârșită sub ochii focosi de dragoste ai iubitei lui. Anume tânărul negru suspina de dor și drag după o frumoasă din țara lui cu pielea ca și cărbunele. Și cum aleasa inimii cam făcea nazuri, tânărul îndrăgostit a început să se laude, cât este el de tare și de viteaz, că este în stare să omoare un leu cu mâna. Și s'a întâmplat că în vremea el nu mai contenia cu laudele, un leu a atacat turmele satului. Vitezul nostru îndrăgostit s'a re-pozit cu o lance împotriva primejdiosului mvsafir, împingându-l spre un râu din apropiere. S'a folosit apoi de o apucătură și îl împinse pe la spate cu capul în nămolul ce umplea albia râului. Leul nu se mai putu elibera din strânsoare, din pricina nămolului și muri înăbușit în câteva clipe.

Cețiți și răspândiți

„UNIREA POPORULUI“

Lupii își arată colții

Cât plătește omenia și cinstea bulgărească

Prietenie n'am prea avut cu vecinii de peste Dunăre, cu Bulgarii. Am căutat totuși ca să trăim în pace și liniște cu ei. Le-am îngăduit chiar să treacă pe pământul nostru și să trăiască aici, ca vânzătorii de bragă și bănturi răcoritoare, ori ca grădinari cultivatori de ceapă, morcovi și castraveți.

Ei însă ne-au răsplătit numai cu ură și dușmănie. Au așteptat zilele grele, când, slăbiți și istoviți de încercările grele prin cari am trecut, ne-au luat o parte din pământul țării noastre. Nu și-au ținut apoi cuvântul dat, că vor lăsa în pace pe Românii de acolo să-și vândă avutul și să treacă în liniște în România.

Neomenia lor se vede și din aceea că pe Românii îi silesc să fugă, iar pe Bulgarii delanoi îi opresc să treacă în Bulgaria. În zilele acestea autoritățile bulgare au închis granița pentru localitorii bulgari, cari vreau să treacă în Bulgaria.

Mai mult, în ziua de 11 Decembrie stăpânirea bulgărească a silit pe localitorii români din satul Aidemir să-și ia lucrurile pe cari le au și să treacă în România. Așa i-au dus între baionete și paști până la graniță. Aici au fost însă opriți de grănicerii români, cari le-au zădărnicit planul. Infurțati poliștii bulgari au început să arunce în noroi lucrurile Românilor.

Pe Românii cari n'au voit să treacă granița i-au bătut îngrozitor și i-au ținut bătăți și chinuși în ploaie și frig.

Din orașul Turtucata Bulgarii au alungat peste 400 de familii românești, le-au încărcat cu un vagon și le-au dus până la granița românească.

Tot avutul acestor Români a fost răpit de șefii stăpânirii bulgărești, cari astfel înțeleg omenia și dreptatea.

Poșta gazetei

Chitam cu mulțumită următoarele sume: (Numele de după nume arată numărul cu care merge gazeta)

Câte 150 lei:

P. Simu 6212, Nic Maier 3536, Gavrilă Gh. C 53, M. Mureșan 6244, Marian P. 1235, Trăușan G. 1225, Dr. D. Lucaciu 5770, Of. paroh. gr. cat. 620, I. Șerbu 4728, D. Covoran 3478.

Câte 75 Lei:

Bian I. 6136, Ion Colceriu 6042, Rodean I. 6346, Boba I. 6347, Popa G. 7090, Petru Stoica 7095, Jucan G. Tritenii de jos, Alex. Anca 7096.

Alte sume:

Pr. I. Butnariu C. 241, lei 210; Tatu N. 5604, lei 55; Pol A. 6210, lei 300; Crișan Al. 6239 lei 250; I. Brusfar 5697 lei 352; Of. paroh. 7081, lei 65; Gh. Mureșan 4742 și 7083 lei 300; Hotea M. 902, lei 200; B. Grecu 4529, lei 300; E. Câmpian 37, lei 100; V. Stoica 4047, lei 300; Meteș V. 1218, lei 300; M. Drăghiciu lei 38. Moise Drăghiciu—Sona. Banii trimiși în vară (38 Lei) au răscit, i-am aflat abia acum. Gazeta Vă merge începând cu 15 Decembrie.

Emil Sasu protop. 35. Am primit 450 Lei s'au repartizat în felul următor: 150 ab. pe 1939, 35 lei pe 1940, 265 pt. 20 calendare.

Ieronim Joca 523. Am primit suma de Lei 150 pe anul 1941.

Sârca Petre 7111. Sunteți abonat și achitați până la 1 Mai 1941.

Virsavia Radu 4428 Vă rog trimiteți numerele chitanțelor să știm când și ce sumă ați plătit

Bogdan Trifan 136 Aveți r stanți pe anul 1938—150; 1939—150 Lei; 1940—150 = 450 Lei, vă rugăm să ne trimiteți întreaga restanță.

Judecătoria de pace mixtă Mediaș, Secția Cf.

Nr. 395—1940 cf.

Extract din publicațiunea de licitație

În cererea de executare făcută de urmăritoarea Banca „Albina”, suc. în Mediaș, contra urmărișilor Ioan Sulumberchan și soția n. Pânzariu Elisabeta,

Tipografia Seminarului Blaj

Judecătoria a ordonat licitațiunea execuțională în ce privește imobilele situate în comuna Bula, circumscripția Tribunalului T. Mare, Judecătoria de pace mixtă Mediaș, cuprinse în cf. a comunei Bula.

Nr. prot. cf. 1184 sub Dr. de ord. A + 2 Nr. top. 1300 loc de gat în întind. de 910 stj. ptr. în val. de 900 lei, redus cu 25%, prețul de strigare 675 lei, sub A + 3 top. 1304 loc de gat în întind. de 690 stj. ptr. n. val. de 700 lei red. cu 25%, prețul de strigare 525 lei, A + 4 ord. top. 1365 pășune în întind. de 620 stj. ptr. top. 1366 arător în întind. de 180 stj. ptr. în val. de 900 lei redus cu 25%, prețul de strigare 675 lei, A + 5 top. 1337 vinga morii în întind. de 1 jugh. 700 stj. ptr. și top. 1338 casa morii în întind. de 350 stj. ptr. în val. de 5500 lei, redus cu 25%, prețul de strigare 6375 lei, A + 6 top. 2135/1339 fână în întind. de 622 stj. ptr. în val. de 1000 lei redus cu 25%, prețul de strigare 750 lei, A + 7 ord. top. 512/1/1 pădure în întind. de 3 jugh. 826 stj. ptr. în val. de 3500 lei redus cu 25%, prețul de strigare 2625 lei, în cf. Nr. 1131 sub A + 1 top. 1200/2 pădure în întind. de 49 jug. 1356 stj. ptr. top. 1202 pădure în întindere de 9 jugh. 166 stj. ptr. Nr. top. 1208 arător în întind. de 1160 stj. ptr. Nr. top. 1209 pășune în întind. de 3 jugh. 380 stj. ptr. Nr. top. 1210 pășune în întind. de 1 jugh. 1260 stj. ptr. top. 1211 șanț în întindere de 3 jugh. 740 stj. ptr. top. 1216 șanț în întind. de 1480 stj. ptr. top. 1217 pășune în întind. de 710 stj. ptr. 1/33 parte a urmărișului în val. de 2425 lei, redus cu 25%, prețul de strigare 1820 lei, sub A + 2 top. 1232/1 arător în întind. de 13 jugh. 980 stj. ptr. Nr. top. 1233 șanț în întind. de 2 jugh. 1100 stj. ptr. și Nr. top. 1252 șanț în întind. de 590 stj. ptr. 1/33 parte a urmărișului, în val. de 820 lei, redus cu 25%, prețul de strigare 615 lei, pentru încasarea creanței de 8000 lei capital și accesorii.

Licitațiunea se va ține în ziua de 31 Decembrie 1940 ora 15 la casa comunală a comunei Bula.

Imobilele ce se licitează nu pot fi vândute cu un preț mai mic decât prețul de strigare.

Cei cari doresc să liciteze sunt datori să depună la delegatul judecătoresc 10% din prețul de strigare drept garanție, în numerar sau să predea aceluiași delegat chitanța constatând depunerea, judecătorește, pretabilă a garanției și să semneze condițiunile de licitație (§ 147, 150, 170, legea LX. 1881; § 21 legea XLI 1908).

Dacă nimeni nu oferă mai mult, cel care a oferit pentru imobil un preț mai urcat decât cel de strigare este dator să întregască imediat garanția-fixată conf. procentului prețului de strigare — la aceeași parte procentuală a prețului ce a oferit, (art. 25, XLI. 1908).

Dat Mediaș la 11 Iunie 1940.

aj. dir. cf.
ss. A. Gyéresy

șef-judecător
ss. C. Zakarlag

Pentru conformitate:

Indesolfrabil

175 (1-1)

Primăria comunei ȘEICA-MARE (jud. Târnava-Mare)

Nr. 1380/1940. —

din 17 Dec. 1940.

VINDE LEMNE DE FOC,

prin »bună învoială« — în ziua de 30 Dec. 1940 ora 11 — și anume: 714 m. steri (178 $\frac{1}{2}$ stg.) de esență stejar-carpen, cu prețul total de strigare lei: 121, 196 — loco pădure, situată la 3 km. de gara C. F. R.

Condițiunile se pot vedea în orele de serviciu la Primăria comunală.

178 (1-1)

Prefectura Județului Târnava-Mică,
Serviciul Administrativ

Nr. 20.155—1940.

CONCURS

În conformitate cu dispozițiunile art. 61 din Codul Funcționarilor Publici, publicăm concurs pentru ocuparea postului de impiegat cl. II devenit, vacant prin demisionarea Dlui Nicolae Baciu.

Postul de impiegat cl. II este încadrat în grupa și tipul de salarizare A, tipul 15, nr. 36.

Condițiunile de admitere sunt cele prevăzute la art. 3, 57 și 58 din Codul Funcționarilor Publici.

Cei care ocupă în prezent vre-o funcțiune publică își vor înainta cererea și acțele prin autoritatea respectivă.

Cererile însoțite de toate actele necesare se primesc până în ziua de 30 Decembrie 1940.

Blaj, la 11. Decembrie 1940.

Prefect,
Prof. Ion Covrig Nonea

Șeful Serviciului,
Zay

176 (1-1)